

ISRAEL OG DET

PALÆSTINENSISKE MINDRETAL

ISRAEL OG DET PALÆSTINENSISKE MINDRETAL

Israels politik på den besatte Vestbred betegnes af mange som apartheid. Desmond Tutu og Nelson Mandela mener f.eks., at lighederne med Sydafrika er mange. Mindre opmærksomhed har der været om, at det palæstinensiske mindretal i selve Israel siden 1948 er blevet udsat for diskrimination og apartheid.

Fordrivelsen

Næsten 800.000 palæstinensere blev fordrevet før og efter oprettelsen af staten Israel, og 500 landsbyer blev jævnet med jorden, så indbyggerne ikke kunne vende

tilbage. Men det lykkedes ca. 150.000 at blive i deres gamle hjem. I dag udgør den palæstinensiske befolkning 20,6 % af den samlede befolkning i Israel.

FNs resolution 194 fra 1948 om de palæstinensiske flygtnings ret til at vende tilbage og til økonomisk kompensation bekræftes hvert år af Generalforsamlingen, men Israel anerkender ikke denne ret. Jøder fra hele verden kan frit indrejse i Israel, hvor de uden videre får statsborgerskab, mens flygtningene ikke kan vende tilbage og ikke-jødiske statsborgere ikke få familiesammenføring med ægtefæller eller anden familie fra udlandet.

Israel og Apartheid

Apartheid er defineret i FN's konvention om apartheid som „umenneskelige handlinger begået for at etablere og opretholde en racemæssig gruppes dominans over en anden racemæssig gruppe og systematisk undertrykke den“.

I Folkeretten udstrækkes „racemæssig diskrimination“ til at omfatte „enhver adskillelse, udelukkelse, indskrænkning eller begunstigelse, som baseres på race, farve, afstamning, national eller etnisk oprindelse“.

Ejendomsret

Den jødiske Nationalfond (JNF) har siden 1901 opkøbt palæstinensisk jord og ejendomme for midler indsamlet blandt jøder over hele verden.

I 1949 besluttede den israelske regering at inddrage de landområder, der tilhørte de flygtede palæstinensere, og de blev uden vederlag overladt til JNF, som videresolgte jorden til jødiske borgere med den klausul, at jorden aldrig må videresælges eller udlejes til ikke-jøder.

Foruden vanskeligheder ved at erhverve jord, opnår palæstinenserne sjældent byggetilladelse. Derfor regnes boligerne ofte for illegale, og derfor nedrives mange huse igen.

Områder med mange palæstinensere tildeles færre ressourcer til skole, biblioteker, erhvervsskoler, plejehjem, veje m.v.

Krænkelser af forenings- og ytringsfrihed

Siden 1948 har de jødiske israelere hvert år fejret 15. maj – dagen, hvor jøderne udråbte staten Israel. Palæstinenserne markerer på deres side dagen som Nakba, katastrofens dag.

I 2012 vedtog Knesset en lov, der forbyder offentlige statsstøttede institutioner at anvende midler på Nakba-markeringer og andre arrangementer, der anfægter Israel som det jødiske folks stat og statens demokratiske karakter. Det er ligeledes forbudt palæstinensiske organisationer at anfægte Israel som en „jødisk og demokratisk stat“.

Arabisk er officielt det andet officielle sprog, men bliver konsekvent ignoreret. Officielle dokumenter, domsafsigelser, bankopgørelser, elregning m.v. skrives kun på hebraisk. Arabiske arbejdere kan blive fyret for at tale arabisk på arbejde, og skoler forbyder eleverne at tale arabisk indbyrdes.

Militærtjeneste

Palæstinenserne i Israel udgør sammen med de meget ortodokse jøder en undtagelse fra reglen om værnepligt for alle unge kvinder og mænd. Da en lang række stillinger på mange niveauer forudsætter en gennemført militærtjeneste, er de palæstinensiske unge på forhånd udelukket. Det kan tilføjes, at arbejdsløsheden i det palæstinensiske mindretal er mindst dobbelt så høj som for den jødiske befolkning.

Beduinerne

Den israelske regering har adskillige år forsøgt at fordrive den oprindelige palæstinensiske nomadebefolkning på 190.000 bedu-

iner i Negev ørkenen fra deres traditionelle landsbyer. Da byerne ikke anerkendes, har de ikke ret til offentlige serviceydelser, og bygninger og afgrøder ødelægges systematisk. Beduinerne skal tvinges til at bosætte sig i otte townships, så der kan frigives jord til en omfattende udviklingsplan for Negev's voksende jødiske befolkning.

FN's Komité for Menneskerettigheder har over for de israelske myndigheder gjort indsigelse mod den hensynsløshed, som berøver beduinerne deres eksistensgrundlag og adgang til sundhedsvæsen, uddannelse, vand og elektricitet. FN's Komité mod Diskrimination har protesteret mod den manglende israelske anerkendelse af beduinerne som ligeværdige statsborgere.

FN om Israels befolkningspolitik

Ifølge FN har Israels skiftende regeringer siden statens oprettelse på væsentlige områder diskrimineret den palæstinensiske befolkningsgruppe i forhold til den jødiske.

FN's Komité mod Racediskrimination behandlede i februar 2012 situationen i Israel og konkluderede, at Israels interne politik krænker artikel 3 i konventionen, som Israel tiltrådte i 1979, og at diskriminationen har et omfang og en karakter, der svarer til apartheid.

For Israel handler det om mest mulig jord – og færrest mulige palæstinensere

Ofte fremstilles den mere end 60 år lange konflikt mellem Israel og Palæstina som meget kompliceret. Men det handler grundlæggende om jord og fordrivelse, og set i det lys er konflikten såre enkel.

Denne folder er udgivet af Human Rights March/Kvinder i Dialog og Palæstina-Initiativet. Den er en af flere temafoldere, som konkret belyser Palæstina/Israel problematikken.

Folderne omhandler:

- Det handler om jord (2009/2013)
- Muren (2009/2013)
- Tyveri af vand (2009/2013)
- Israelske bosættelser (2009/2013)
- Gaza (2010/2013)
- Flygtningene (2009/2013)
- Jerusalem (2009/2013)
- Fængslinger og tortur (2009/2013)
- Israel og det Palæstinensiske mindretal (2013)
- FN og Israel (2013)
- EU og Israel (2009/2013)

Apartheid ikke kun i Sydafrika

Af FNs Internationale Konvention vedrørende bekæmpelse og straf for forbrydelsen Apartheid (1976) fremgår det, hvad FN forstår ved apartheid, nemlig undertrykkelse, fordrivelse og udryddelse af en etnisk gruppe eller et oprindeligt folk.

I Indien, USA og Sydafrika fik apartheid de udtryk, som magthaverne skønnede nødvendige det pågældende sted. Apartheid-systemerne var derfor forskellige. I nogle tilfælde kan sammenligninger mellem Sydafrika og Israel hjælpe på forståelsen, men der er også forskelle. Den israelske stat kombinerer apartheid, militær besættelse og kolonisering på sin egen måde. Men især sydafrikanere, blandt andet Desmond Tutu og Nelson Mandela, mener, at lighederne er mange.

Med disse foldere ønsker vi at sætte fokus på Israels apartheidpolitik ikke kun i de besatte områder – Vestbredden, Gaza og Østjerusalem – men også i selve Israel.

Kontakt os

Vil du være med til at sætte fokus på konfliktens indhold i din by, dit uddannelsessted, i din fagforening m.v., så sender vi dig gerne flere foldere og plakater. Vi kan også hjælpe med at finde oplægsholdere og gode film.

Kontakt os på telefon **6064 1948**

mail: pal.initiativ@gmail.com

eller hmr.info@gmail.com

Materialerne kan også downloades her:

www.palaestina-initiativet.dk

og www.humanrightsmarch.dk

